

εἴμεθα μόνοι ὁμοῦ μὲ τὸν Θεόν· διότι ἐπάνω εἰς τὴν συνειδήσιν μας εἶναι βαλμένον τὸ βάρος, καὶ φυλάττεται ἢ ὀξεία νὰ τὸν παραστένωμεν εἰς τὸν ἑαυτόν μας ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἢ μὲ αὐτὸν συναναστροφῆ μάς ἐνοχλεῖ· διότι δὲν ἐλάβαμεν διόλου τὴν ἔξιν νὰ παραιδώμεθα εἰς αὐτὸν διόλου. Ἄς ρίπτωμεν τὸν ἑαυτόν μας εἰς τοὺς πατρικούς του κόλπους. Αὐτὸς μόνος καταπαύει τὰ κακά, μὲ τὰ ὁποῖα ματαίως ζητοῦμεν νὰ ζαλιζώμεθα καὶ νὰ εὐφραινώμεθα. Ἐν μόνον τέλειον θάρρος εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν του ἠμπορεῖ νὰ χύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μας τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εἰρήνην, νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν αἰώνιον μας σωτηρίαν, καὶ νὰ μάς βοηθήσῃ ν' ἀποκτήσωμεν, καὶ εἰς ταύτην τὴν ζωὴν τὸν ἔπαινον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καὶ μακρὰν ὄντες ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, δὲν παύουσιν ὅμως ἀπὸ τὸ νὰ τὴν ἐπαινῶσιν.

Ἱστορία τῶν Ἐθνῶν.

Ἀκολουθία τῆς τετάρτης ἐποχῆς τῆς Ρώμης.

630. — Κάϊος Γράκχος ἐπιχειρεῖ νὰ ἐκδικήσῃ τοὺς νόμους καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ· παρακινεῖ τὸν λαὸν νὰ κληρονομήσῃ τὰ ὑπάρχοντα τῶν προγόνων του. Ἄφου ἔλαβε μεγαλωτάτην ἐξουσίαν διὰ τὴν δευτέραν δημαρχίαν, διὰ τὴν ἀντίστασιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τοὺς νόμους τοῦ ὁ Δημαρχος Μινούκιος, ἐπῆρε τὴν φατρίαν του, καὶ ὑπῆγε νὰ κυριεύσῃ τὸ Καπιτόλιον· καὶ ἐπειδὴ

ἐδιώχθη μὲ φόνον τῶν δορυφόρων του, κατέφυγεν εἰς τὸ Λυεντῖνον ὄρος, ὅπου ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν Φατρίαν τῆς γερουσίας, διὰ προσταγῆς τοῦ ὑπάτου Οὔπιμιου· τὸ πτώμα του ἐρρίφθη εἰς τὸν Τίβεριν, καθὼς καὶ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Οἱ δύο Γράκχοι ἦσαν εὐγλωττοὶ εἴκοσι τρεῖς χρόνους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίου Γράκχου, ὁ Δῆμαρχος Ἀπουλείος Σατουρνῖνος ἐπάσχισε νὰ λάβῃ τοὺς περὶ τῶν ἀγρῶν νόμους, ἐστενοχώρησε καὶ τὴν γερουσίαν νὰ κάμῃ ὄρκον, ὅτι θέλει τοὺς ἐπικυρώσει, μὲ ποινὴν ἐξορίας. Ὁ Μέτελος ἐπροτίμησε τὴν ἐξορίαν· ἡ γερουσία ἀπεφάσισε τὸν θάνατον τοῦ Σατουρνῖνου· ἔρχονται εἰς τὰ ὄπλα εἰς τὴν δημόσιον πλατεῖαν· ὁ Δῆμαρχος νικᾶται· ὑπάγει νὰ κυριεύσῃ τὸ Καπιτόλιον, ἐβγῆκεν ὅμως, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τροφάς· ὁμολογεῖ πρὸς τὴν γερουσίαν τὴν μετάνοιάν του· ζητεῖ ἄσυλον εἰς τὸ βουλευτήριον, ὅπου ἦσαν συναγμένοι ὁ λαὸς κρημνίζει τὰς θύρας, τὸν κτυπᾷ μὲ ξάβδους καὶ πέτρας, καὶ τὸν κατακόπτει μετὰ τὸν θάνατόν του.

646. — Γιουγούρθας, βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας, ἔξ χρόνους βασιλεύσας τῶν ὀπλων τὸ βάρος τῶν Ῥωμαίων ἀνδρείως καὶ φρονίμως, τέλος ἐκτύπησε τοὺς Ῥωμαίους μὲ τὸ χρυσίον, ἀπελπισθεῖς ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς νικήσῃ μὲ τὰ ὄπλα ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Μάριον, καὶ παρεδόθη εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἀπὸ τὸν πενθερόν του Βάκχον, βασιλέα τῆς Μαυριτανίας. Ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην, φορτωμένος ἀλύτους, καὶ ἔγεινε τὸ ἀντικείμενον τοῦ θριαμβοῦ· οὗτος δὲ νὰ βασιλεύσῃ μόνος, ἔκαμε πολλὰς κακίας.

663. — Οἱ σύμμαχοι τῆς Ρώμης, λαοὶ τῆς Ἰταλίας, ἐζητοῦσαν πρὸ πολλοῦ τὸ δικαίωμα καὶ ἔχασιν τὴν ψῆφον εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ δήμου, ἠθέλαν γὰρ ἦναι πολῖται πόλεως, ἢ ὅποια ἐχρεωστοῦσε τὴν αὐξήσιν τῆς εἰς τὴν τούτων δύναμιν· ἐπειδὴ οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἐδέχθησαν τὸ ζήτημάτων, ἐκινήθησαν κατὰ τῆς Ρώμης· ὅλον τὸ Λάτιον, τὸ Πικένον, ἡ Ἐτρουρία, ἡ Καμπανία ἐσηκώθησαν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων μετὰ ὀκτῶ χρόνους· ὅλοι οὗτοι οἱ λαοὶ διόλου ὑπετάχθησαν· οὗτος ὁ πόλεμος ἔχυσε πολὺ αἷμα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

678 — 680. Οἱ Μονομάχος Σπάρτακος ἐγένειεν ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστησάντων διὰ πολὺν καιρὸν δούλων κατέκοψε τὸ στράτευμα τοῦ Λεντόλου καὶ τοῦ Καίου Κασσίου σιμὰ εἰς τὴν Μοδένην· φουσκωμένος διὰ τὰς νίκας του, ἔβαλε σκοπὸν γὰρ ὑπάγη ἐναντίον τῆς Ρώμης· οἱ Ῥωμαῖοι ἔστρεψαν ὅλας τῶν τὰς δυνάμεις ἐναντίον τούτου. Οἱ Λυκίνιος Κράστος τὸν ἐφόνευσεν εἰς μίαν μάχην, εἰς τὴν ὅποιαν ἐκεῖνος ἀνδρείως ἐπολέμησε· καὶ οὕτως ἠφανίσθησαν οἱ ἀποστάται.

690. — Τοῦτον τὸν χρόνον ἔπαυσαν οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι μεταξὺ Μαρίου καὶ Σύλλα, ἀφοῦ ὁ Σύλλας ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν Μάριον. Ἡ αἰτία τούτων τῶν πολέμων, οἱ ὅποιοι διήρκεσαν ἕξ χρόνους, ἐστάθη ἡ φιλοδοξία τῶν δύο τούτων ἀρχηγῶν· διότι καθεὶς ἠθέλε γὰρ ἦναι πρῶτος εἰς τὸν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου πόλεμον· ἀλλ' ὁ Σύλλας ὑπερίσχυσε, καὶ ὁ Μάριος ἔφυγεν· ὑπῆγε λοιπὸν ὁ Σύλλας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου· ἡ φιλία τοῦ Μαρίου ἐδυναμώθη, προσκαλεῖ τὸν ἀρχηγόν τῆς,

ὅστις πάραυτα ἔγεινεν κύριος τῆς Γ'ώμης, καὶ μεταχειρίζεται φοβερὸν διωγμὸν, ὕστερον ἀπὸ τὸν ὅπου ἔζησεν ὀλίγον καιρὸν ἀποθνήσκει λοιπὸν τιμηθεὶς ἐβδόμην φορὰν μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ ὑπάτου. Ὁ Σύλλας νικητὴς τοῦ Μιθριδάτου, ὑποτάσσει διόλου τὴν Φατρίαν τοῦ Μαρίου, μεταχειριζόμενος αἵματωδέστατον διωγμὸν. Ὡνομάσθη Δικτάτωρ ἐφ' ὄρου ζωῆς, ἐναντίον τοῦ νόμου. Μετὰ δέκα χρόνους παραιτεῖ τὴν ἀξίαν ταύτην, καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους ἀποθνήσκει.

Ὁ Μάριος, ὅταν ἐβιάσθη γὰρ φύγη ἀπὸ τὴν Γ'ώμην, καὶ ἐκυνηγεῖτο ἀπὸ τὴν Φατρίαν τοῦ Σύλλα, ἐκρύφθη εἰς τὰς λίμνας· τὸν εὗρηκαν οἱ ἔχθροὶ καὶ τὸν ἔβγαλαν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, μὲ τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμὸν, ἔστειλαν ἓνα δοῦλον, διὰ γὰρ τὸν φονεῦσθαι ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ἐγνώρισεν ὁ δοῦλος, ἐσεβάσθη τὸν ἄνδρα, καὶ ῥίψας τὴν μάχαιραν, ἔφυγεν· οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου ἐκείνου ἔδυσαν πλοῖον εἰς τὸν Μάριον, ὅστις ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἔζησε δυστυχημένον ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Καρχηδόνας. Ὁ Διοικητὴς τοῦ τόπου τὸν ἐπρόσταξε γὰρ φύγη ἀπὸ τὴν ἐπικράτειάν του. Ἀπεκρίθη ὁ Μάριος εἰς τὸν ἀπεσταλμένον „εἶπέ εἰς τὸν κύριόν σου, ὅτι εἶδες τὸν Μάριον καθήμενον ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Καρχηδόνας.

Μυθολογία.

Κίστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Οὗτοι ἦσαν υἱοὶ τῆς Λήδας· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἦτον πατὴρ τοῦ Πολυδεύκου· καὶ ὁ Τύνδαρος, βασιλεὺς τῆς Οἰβαλίας, καὶ σύζυγος τῆς Λήδας ἦτον πατὴρ τοῦ Κίστωρος· ἡ Λήδα ἐγέννησε καὶ δύο θυγατέρας, τὴν μίαν ἀπὸ τὸν Δία, ἠγουν τὴν Περσέην καὶ τὴν ἄλλην ἀπὸ τὸν Τύνδαρον, ἠγουν τὴν Κλυταιμνήστραν, γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος. Οἱ Κίστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης ἐλέγοντο Τυνδαρίδαι, καὶ Διόσκουροι, καὶ ἦσαν πολλὰ ἀγαπημένοι ἀδελφοί. Πρῶτον ἔργον των ἦτον νὰ καθάρισαι τὸ Λίγαϊον πέλαγος ἀπὸ τοὺς πειρατάς· καὶ διὰ τοῦτο ἐσυναριθμήθησαν μὲ τοὺς θαλασσίους θεούς· ὅθεν τοὺς ἐπικαλοῦντο εἰς τὰς τρικυμίας. Ἀκολούθησαν τὸν Ιᾶσονα εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ ὅταν ἐστράφησαν εἰς τὴν πατρίδα, ἐξαναπῆραν τὴν ἀδελφὴν των Ἐλένην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρπάσει ὁ Θησεύς. Οἱ Κίστωρ ἐφονεύθη ἔπειτα εἰς ἰδιαιτέραν μάχην, σιμὰ εἰς τὸ ὄρος Ταύγετον· ὁ Πολυδεύκης ἐκδίκησε τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἦτον λυπημένος, ὥστε ὤρκισε τὸν πατέρα του Δία νὰ μοιράσῃ τὴν ἀθανασίαν του μὲ τὸν ἀδελφόν του. Οἱ Ζεὺς λοιπὸν ἐδιόρισε νὰ ζῆ τὴν μίαν ἡμέραν ὁ ἕνας, καὶ τὴν ἄλλην ὁ ἄλλος· τέλος, ἐβάλθησαν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶναι τὸ σημεῖον τῶν διδύμων, ἀπὸ τὰ δύο ἄστρα, τὰ ὁποῖα συστέβουν τοῦτον τὸν ἀστέρα· διότι, ὅταν φανῆ τὸ ἕνα, τὸ ἄλλο εἶναι ὑποκάτω εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ἀσκληπίος. Ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Νύμφης Κορωνίδος· εἶναι ἐφευρετῆς καὶ θεὸς τῆς ἰατρικῆς· ἐσυνόδευσε τὸν Ἰάσονα εἰς τὴν Κολχίδα· ἐκεραυνώθη ἀπὸ τὸν Δία· διότι ἀνίστησε τὸν Ἰππόλυτον· ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν θάνατόν του ἐτιμήθη ὡς θεός. Ἐλατρεύετο πρῶτον εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, ὅπου ἐγεννήθη, εἶτα διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἡ λατρεία του. Εἰς τὴν Ἐπίδαυρον τὸν ἐλάτρευαν εἰς σχῆμα ὄφεως, καὶ ἐθυσίαζαν εἰς αὐτὸν ὄρνιθας καὶ πετεινοὺς.

Ὀρφεύς. Ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλειῦς· ἔπαιζε θαυμαστά τὴν λύραν· ἀπὸ τὰς γλυκείας του ἀρμονίας ἡμερόνοντο τὰ θηρία· τὰ δένδρα καὶ οἱ βράχοι ἐκινουῦντο, καὶ οἱ ποταμοὶ ἐσταματοῦσαν. Ἐχασε τὴν γυναῖκα του Εὐρυδίκην εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου· καὶ ἔπειδὴ ἐλυπήθη θανάσιμα, κατέβη εἰς τὸν ἅδην, καὶ τὴν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Πλούτωνα. Ὁ Πλούτων θελχθεὶς ἀπὸ τὴν μουσικὴν του, τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτόν, μὲ συμφωνίαν ὅμως νὰ τὴν κρατῇ ὀπίσω του, καὶ νὰ μὴ τὴν ἴδῃ, ἕως νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν ἅδην. Ὁ Ὀρφεύς ἀνυπόμονος, ἐγύρισε τὸ πρόσωπόν του, διὰ νὰ ἴδῃ, ἀντὸν ἀκολουθῇ, καὶ πάραυτα ἐχάθη ἡ Εὐρυδίκη. Ἡ δυστυχία τὸν ἔκαμε νὰ παραιτήσῃ τὰς γυναῖκας. Αἱ Βάκχαι ὀργισθεῖσαι διὰ τὴν πρὸς τὰς γυναῖκας ἀδιαφορίαν του, τὸν κατέκοψαν, καὶ ἔρριψαν τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸν Ἐβρον ποταμὸν (Μαρίτσαν). Ὁ πατήρ του τὸν μετεμόρφωσεν εἰς κύκνον, καὶ παραστένεται μὲ λύραν εἰς τὴν χεῖρα.

Ἀριστεύς. Ἦτον ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς γονεῖς τοῦ Ὀρφέως· ἠγάπησε τὴν Εὐρυδίκην, ἥτις Φεύ-

γουσα ἀπὸ αὐτὸν, ἐδαγκάσθη ἀπὸ ὄφιν, καὶ πά-
ραυτα ἀπέθανε, τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της μὲ τὸν
Ὁρφέα· αἱ Νύμφαι πρὸς ἐκδίκησιν, ἐφόνευσαν ὅλας
τὰς μελίσσας τοῦ Ἀριστέως· οὗτος ἐπεκαλέσθη
τὴν μητέρα του, καὶ αὕτη εὐσπλαγχνισθεῖσα, τὸν
ἔστειλε νὰ λάβῃ συμβουλὴν ἀπὸ τὸν Πρωτέα, ὅς-
τις τὸν εἶπε νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν σκιάν τῆς Εὐρυδίκης
μὲ θυσίας. Οὕτως ἔκαμε, καὶ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα
τῆς θυσίας ἐβγῆκε πλῆθος μελισσῶν, τὸ ὁποῖον
ἀνεπλήρωσε τὴν ζημίαν του· οὗτος λατρεύεται κατ'
ἐξοχὴν ἀπὸ τοὺς βισκούς.

Μ Α Θ Η Μ Α Γ'.

Περὶ τοῦ Πυρός.

Μὲ τὴν ἀφὴν αἰσθανόμεθα καὶ τὸ ψύχος
καὶ τὴν θερμότητα· δὲν ἤξεύρομεν ὅμως, τί εἶναι
ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὴν αἴσθησιν, τὴν ὁποίαν
ὀνομάζομεν θερμότητα· οἱ νεώτεροι Φυσικοὶ τὴν ὀνο-
μάζουν Θερμογόνον· τοῦτο εὐρίσκεται μέσα εἰς ὅλα
τὰ σώματα, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πᾶγον, ἂν καὶ δὲν
αἰσθανώμεθα τὴν θερμότητά του. Καὶ τότε λέγε-
ται κρυπτόν Θερμογόνον· ἀλλ' ὅταν τὴν αἰσθανώ-
μεθα, λέγεται ἐλεύθερον. π. χ. εἰς τὸν ἀσβέστην
δὲν αἰσθανόμεθα τὴν θερμότητα, ἀλλ' ἀφοῦ οὗτος
βραχῆ, τότε τὸ κρυπτόν πῦρ γίνεται ἐλεύθερον, καὶ
τὸ αἰσθανόμεθα.

Τὰ μόρια τῶν σωμάτων ἔχουσι μίαν τινὰ ἰδί-